

KĀ BĒRNAM SAPROTAMI IZRĀDĪT SAVU MĪLESTĪBU?

Nereti vecākiem šķiet, ka bērns jutīsies mīlēts tikai tad, ja tiks piepildītas visas viņa vēlmes un citi ģimenes locekļi viņam pastāvīgi izdabās. Tā audzināts, bērns kļūst nepakļāvīgs. Taču visatļautība agri vai vēlū rada sarežģījumus ne tikai vecākiem, bet arī pašam bērnam.

Kā rīkoties, lai bērns ģimenē justos drošs un mīlēts, tomēr ievērotu vecāku noteiktās prasības? Vai iespējams panākt, lai bērnu disciplinējot, nerastos nesaskaņas un neciestu vecāku un bērnu savstarpējās attiecības?

Vispirms - **mīlestība nenozīmē visatļautību**, tāpat kā mācības un audzinoša vecāku vadība nenozīmē sodu. Tieši pretēji, mācot bērnu rīkoties saprātīgi, jūs pasargājat viņu no nepieciešamības sodīt. Visatļautība agri vai vēlū noved pie nepieciešamības bērna nesaprātīgu rīcību nepieļaut. Ja bērns nav radis samierināties ar ierobežojumiem un jūsu prasībām nepakļaujas, nākas viņu sodīt.

Protams, pirms sākt no bērna jebko prasīt, ir **jābūt pārliecinātam**, ka bērns kopā ar saviem **vecākiem jūtas mīlēts un laimīgs**. Mazam bērnam ļoti svarīgas ir tieši sajūtas. Viņam ir patīkami, ja jūs viņu bez īpaša iemesla glāstāt, mīļojat, ņemat klēpī, viņam pieskaraties, uzliekat roku uz pleca vai pabužināt matus. Ja jūs viņam sekojat līdzī ar mīlestības pilnu skatienu un, kad viņš vērsas pie jums, lūkojaties viņam sejā un pievēršat viņam visu savu uzmanību, uz brīdi pārtraucot savu iesākto nodarbi un nesteidzīgi uzklausot viņu, bērns jūtas droši, jūtas mīlēts, vecākiem svarīgs. Bērns grib justies droši, un viņam ir svarīgi vēl un vēlreiz pārliecināties - lai kā dzīvē gadās kļūdīties, lai kādas likstas un grūtības nestājas ceļā, šīs attiecības nemainīsies. Vecāki viņu vienmēr aizstāvēs, neliegs padomu un atbalstu grūtībās. Tas prasa patiesībā tik maz, un tikai no jums ir atkarīgs, vai jūsu bērns jutīsies pietiekoši mīlēts. Tikai tad bērns būs ar mieru arī atbilstoši savām spējām censties un paciesties, kā jūs to viņam mācīsiet, un jums tas izdosies bez barguma un sodiem.

Tik pat svarīgi, kā tas, ka jūs **glāstāt un apmīļojat bērnu**, ir parādīt, ka jūs iepriecina, ka bērns apmīļo jūs. Ar patīkamu emociju izpausmēm aplieciniet, ka jums ir patīkami, ja bērns jums piekļaujas, nāk klēpī, saņem jūsu roku, jūs noglāsta.

Mazam bērnam, kurš nav iemācījies tekoši runāt un tāpēc domāšanā nelieto valodu, nav vērts gari stāstīt ko un kāpēc vajadzētu vai nevajadzētu darīt, viņš no tā maz ko uztvers. Viņu bez liekām runām vajag vadīt fiziski, paņemot aiz rokas, pastumjot no muguras, pieceļot, pagriežot, pēc vajadzības aizturot vai apsēdinot. Ja viņš pretojas, tad **rīkojieties laipni, bet stingri** un noteikti. Tiklīdz jūtat, ka viņš pakļaujas, tvērienu padariet maigu un patīkamu. Esiet pacietīgi un apzinieties, ar vienu reizi mazam bērnam noteikti nepietiks, lai viņš saprastu, kā rīkoties. Pat ja jūs zaudēsiet savaldību un pacelsiet balsi, ar vienu reizi nepietiks, bet tā darot nepārtraukti, viņš pie kliegšanas un sodiem pieradīs. Viņam liksies, ka jāklauša ir tikai tāpēc, lai izbēgtu no soda, kas saistīsies ar jūsu klātbūtni. Jūs viņam vairs neliksieties tik mīļi. Tāpēc esiet ļoti pacietīgi, mīļi, bet noteikti. Un neprasiet, ja jūtat, ka nespēsiet nodrošināt, lai prasība tiek izpildīta.

Tomēr, ja reiz prasāt, tad novediet iesākto līdz galam.

Ja bērns zinās, ka jūs no prasībām neatkāpjaties, viņš netērēs laiku neklausot un ātrāk pievēršīsies kam patīkamākam.

